

opusdei.org

Prelatovo pismo (ožujak 2012.)

Želim se usredotočiti na jedno od tradicionalnih djela milosrđa: prakticiranje bratske opomene koju je sam Isus Krist preporučio svojim učenicima.

9.03.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Ušli smo u Korizmu, liturgijsko vrijeme u kojem se spominjemo četrdeset dana molitve i posta Isusa Krista u pustinji prije početka

njegova javnog djelovanja. Kao što je Učitelj započeo svoje propovijedanje sa žurnim pozivom na obraćenje - *Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđelju!*^[1] – tako Crkva od nas traži da koristimo veliku milost ovog *značajnog* liturgijskog vremena kako bismo učinili odlučujući korak prema Bogu.

Pošto je to svakodnevna potreba, poziv na obraćenje još glasnije se čuje u tjednima koje smo započeli. Na stazi koja vodi u život vječni možemo se, bez da to primjetimo, ponešto udaljiti s puta. Stoga nam Crkva, dobra i mudra Majka, jasno govori o potrebi popravljavanja služeći se također molitvom i Misnim čitanjima, govoreći svakom vjerniku da se dan za danom obrati u konkretnim točkama. Ako se mi djeca Božja trudimo koristiti te tekstove razmatrajući ih u osobnoj molitvi, **u ovih četrdeset dana koji**

**nas uvode u Uskrsnuće možemo
naći novu vrijednost i strpljivo i
vjerom prihvatiti sve teške i tužne
situacije, kao i situacije kušnje,
svjesni da će Gospodin iz tame
načiniti novi dan.[2]**

Korizmena nam liturgija daje
posebnu milost koja nas potiče na
promjenu srca, a od toga će nužno
proizaći dobra djela. Pročitajmo još
jednom misli našega Oca: ***Obratiti se
stvar je jednog jedinog trenutka,
posvetiti se stvar je cijeloga života.
Božansko sjeme ljubavi, koje je
Gospodin u nas položio, hoće rasti,
hoće se odraziti u djelima i
donositi plodove koji su Gospodinu
mili u svako doba. Stoga moramo
biti spremni za ponovni početak, i
da u svakoj novoj situaciji pred
koju nas život postavi opet
otkrijemo svjetlo i snagu prvog
obraćenja, spremni da se
temeljitim ispitivanjem savjesti
pripravimo i Gospodina zamolimo***

za pomoć kako bismo Njega i sebe što bolje upoznali. Nema drugoga puta ako se želimo iznova obratiti.

[3] Kakav je bio početak od Pepelnice nadalje? Što smo odlučili? Živimo li svaki dan radosno pokoru koja nas još više približava Isusu Kristu?

Kao geslo ove je godine sveti Otac uzeo rečenicu iz Poslanice Hebrejima i poziva nas da o tome razmišljamo: ***pazimo jedni na druge da se potičemo na ljubav i dobra djela.***[4]

Nadovezujući na to kaže da su te riječi upisane u jednom širem kontekstu: **to je potreba da Krista prihvatimo prakticiranjem teoloških kreposti. Treba se približiti Gospodinu „istinitim srcem u punini vjere“ (v. 22), „čuvajmo nepokolebljivu vjeru nade“ (v. 23), u neprestanoj brizi da skupa s braćom ostvarimo „ljubav i dobra djela“ (v. 24).** Tako se samo po sebi razumije da je za takvo evanđeosko ponašanje važno

**sudjelovati na liturgijskim
susretima i molitvi u zajedništvu,
gledajući prema eshatološkom
cilju: potpunom zajedništvu s
Bogom (v. 25).[5]**

Kao i prijašnjih godina ponovno se Benedikt XVI. usredotočuje na djela ljubavi koja uz molitvu i post znače tipičnu pokorničku praksu u Korizmi. U drugim prilikama ohrabrio sam vas da se trudite u vremenu koje je posvećeno osobnoj molitvi i da tako obnovite duh pokore, još više gledajući na mrtvljenja koja poboljšavaju kršćanski život i pomažu bližnjemu u njegovim tjelesnim i duhovnim potrebama. Sada, osim što od vas tražim da na taj način živite kršćanskim duhom, želim se usredotočiti na jedno od tradicionalnih djela milosrđa: prakticiranje bratske opomene koju je sam Isus Krist preporučio svojim učenicima: *Pogriješi li tvoj brat, idi i*

pokaraj ga nasamo. Ako te posluša, stekao si brata.[\[6\]](#)

Takva manifestacija ljubavi nije ostala kao neki izolirani nauk. Već u Starom zavjetu se to nalazi više puta, kao na primjer: *kori mudra, da te zavoli. Pouči mudroga, i bit će još mudriji; uputi pravednoga, i uvećat će se njegovo znanje.*[\[7\]](#) A na drugom mjestu: *Tko se naputka drži, na putu je života, a zabluđuje tko se na ukor ne osvrće.*[\[8\]](#) U Novom zavjetu, slijedeći Učiteljevu propovijed, još više se konkretizira ta žurnost pažljivoga bratstva koja pomaže drugima da pođu pravim putem prema Bogu. Sveti Pavao napominje da se to mora obavljati *u duhu blagosti*;[\[9\]](#) u drugoj osobi ne vidjeti neprijatelja, nego brata.[\[10\]](#) U Pismu također stoji: *Isprva se doduše čini da nijedno odgajanje nije radost, nego žalost, ali onima koji su njime uvježbani poslije donosi mironosni plod pravednosti.*[\[11\]](#) Apostoj Jakov

zaključuje: *Braćo moja, odluta li tko od vas od istine pa ga tko god vrati, znajte: tko vrati grešnika s lutalačkog puta njegova, spasit će dušu njegovu od smrti i pokriti mnoštvo grijeha.* [12]

Ne smijemo zaboraviti da je sveti Josemaría, kad bi došao u neki Centar, nakon što bi pitao jeli netko bolestan, dodao: ***Jeste li dobro? Činite li bratske opomene?***

Nažalost, usprkos tolikog Gospodinova inzistiranja, pomoći Apostola, mnogih svetaca i našega Oca, to djelo duhovne ljubavi kod mnogih kršćana nije prepoznato. Papa se tuži na tu činjenicu i piše: ***Želim podsjetiti na aspekt kršćanskoga života za koji mi se čini da je pao u zaborav: bratska opomena u cilju za vječni spas. Danas smo obično vrlo osjetljivi što se tiče brige i pažnje u odnosu na fizičko i materijalno dobro drugih, ali gotovo potpuno šutimo kada je u pitanju duhovna***

odgovornost za braću. To nije bilo tako u Crkvi prvih vremena i u zajednicama koje su zaista zrele u vjeri, u kojima se ljudi nisu samo zanimali za tjelesno zdravlje drugoga, već i za njegovu dušu, dakle za njegovu konačnu sudbinu.
[13]

Bogu hvala, u ovom dijelu Crkve koji je Prelatura Opus Dei – ne zbog toga što bismo se smatrali boljima – ljubi se i prakticira se ta praksa koja je bitna u Evandjelju. U posebnom Božjem svjetlu koje ga je vodilo u produbljenje nekih pouka iz Svetoga pisma, naš je Utemeljitelj bratsku opomenu osobno prakticirao i od početka u tome poučavao druge. Tvrdio je da su bratske opomene ***u Evandjelju ukorijenjene***;**[14]** i dodao je da je to ***uvijek dokaz nadnaravne ljubavi i povjerenja***, a osim toga ***donosi ponovno okus prvotnoga kršćanstva***.**[15]**

Sveti Josemaría toliko je cijenio taj evanđeoski običaj da nije popuštao dok nije postigao da Sveta stolica – kada je godine 1950. dala definitivno odobrenje duha Djela – prihvati da također i Utemeljitelj – kao i njegovi nasljednici u upravljanju Opusom Dei – mogu za svoje dobro primiti to sredstvo posvećivanja kojim se služi Duh Sveti kako bi poboljšavao duše. O tome je vrlo jednostavno pričao svojim sinovima: ***kada sam Svetoj Stolici podnio naše Statute (...), dok sam govorio o bratskoj opomeni za Oca, uvijek su mi postavljali poteškoću: Kako može biti ispravljen onaj koji je na čelu? Ne može mu se ništa reći! Ja nisam prestajao; i objašnjavao sam: kako mogu ostaviti mene, koji sam jadan čovjek, da se ne radujem tom sredstvu za svetost? Dok ostvaruju taj Običaj koji je duboko kršćanski, oni koji čine bratsku opomenu – iako ih to košta i moraju se prevladati – kao i oni***

koji je primaju – iako to boli i moraju biti ponizni – imaju u rukama predivno sredstvo svetosti koje ima korijen u Evandelju. Takvo razmišljanje ih je uvjerilo.
[16]

Naš je Utemeljitelj na jasan način odredio kako učiniti i primiti bratsku opomenu. Govorio nam je o ***normama razboritosti i ljubavi*** koje su u svakom trenutku potrebne, tako da to zaista bude sredstvo vlastitog i tuđeg posvećivanja. Na prvom mjestu uvijek to mora biti jasan izraz nadnaravne ljubavi i ljudske pažnje, interesa za vlastitu i tuđu svetost. Sveti je Josemaría bio jasan i tvrdio je: ***Bratska opomena, kad je moraš izvršiti, mora biti puna obzira – ljubavi! – oblikom i sadržajem, jer si u tom trenutku oruđe Božje.***[17] Jer kao što je objasnio Papa u poruci **ono što potiče na kršćanski prijekor nikad nije duh osuđivanja ili**

**optuživanja; ono što pokreće
uvijek je ljubav i milosrđe.[18]**

To je jasan princip u Djelu i prije nego se nekome kaže bratska opomena, savjetuje se o njezinoj prikladnosti. Osim što se treba uvjeriti o ispravnosti nakane koja je poticaj da se bratu nešto kaže, može nam se sugerirati način kako je obaviti, uzimajući u obzir konkretne okolnosti svakoga slučaja, tako da to zaista služi kao pomoć onome koji to prima. Tako se osigurava da to sredstvo služenja drugima uvijek bude očigledan primjer razboritosti i pažljivosti, te poštivanja drugih. Vrlo me se doima dok mislim na to kako je ispravno u svakom slučaju postupao naš Otac. Ako se netko tužio o drugom ili o nekom ponašanju, uvijek bi pitao: Jeste li razgovarali s tom osobom? Učinite to, dodao bi, jer tako ćete je potaknuti na promjenu ako je to potrebno.

Podsjetimo sve kršćane da smo pozvani na obavljanje te preporuke Našega Gospodina; i ne zaboravimo, kako sveti Otac kaže u poruci, da se radi o nečemu što je u naše vrijeme sasvim zaboravljeno. Nažalost, često ljudi loše govore o drugima iza njihovih leđa i ne usuđuju se reći u lice i nadnaravno o manama koje bi trebalo ispraviti. Tako ta pogreška ogovaranja uzroči razaranje suživota i društva.

Potrudimo se svi ponovno otkriti važnost odanosti, temeljne ljudske kreposti u međusobnim odnosima, u društvenom, profesionalnom i drugom životu. U tom smislu prakticiranje bratske opomene, uz potrebne mjere razboritosti i ljubavi, postaje vrlo potrebno. Sveti je Josemaría u nadnaravnom realizmu tvrdio kako svi ***imamo mnogo mana koje svaki od nas vidi i protiv kojih se nastojimo boriti: ali ima i mnogih drugih mana koje ne***

vidimo (...) i na neke od njih nas upozoravaju bratskom opomenom (...). To rade zato jer nas ljube, jer naš se život zbiva u kršćanskoj obitelji koja je ispunjena ljubavlju. Živjeti skupa s drugima. To znači ljubiti se, shvaćati, oprostiti. Ali ima stvari koje, iako ih praštamo, ne smijemo ih ostaviti po strani; to su one na koje svakog pojedinca moramo upozoriti u bratskoj opomeni.[19]

Ta preporuka koja ima korijen u Evandjelju od posebne je važnosti kada je u pitanju vjernost prema Bogu. Stoga piše Papa: **važno je obnoviti tu dimenziju kršćanske ljubavi. Naočigled zla ne smijemo šutjeti. Ovdje mislim na one kršćane koji se iz ljudskog obzira ili jednostavno zbog udobnosti prilagođavaju općenitom mentalitetu, umjesto da su budni i paze kako misle i djeluju njihova braća, da ona ne protuslove istini i**

da ne skrenu s dobroga puta[20].

Zaista, pomoći drugima u tim točkama uvijek je teško. ***Opomenu nije lako primiti, jer se osjećamo poniženima, barem u početku. Ali dati je, nikada nije lako. Svi to savršeno dobro znaju.[21]*** Drugom prilikom je nadodao naš Otac: ***lagodnije je ne miješati se; lagodnije, ali nije vrhunaravno. - O ovim ćeš propustima polagati račune Bogu.[22]***

Kada primite ovo pismo, bit ću na danima duhovne obnove. Molim vas da molite za plodove: da se još jednom obratim Gospodinu kako bih bolje služio Crkvi, Djelu, svojim kćerima i sinovima i svim ljudima: opet vas molim da budete jedno s mojim nakanama. Istovremeno se održavaju dani duhovne obnove u Rimskoj kuriji na kojima je prisutan Papa sa svojim neposrednim suradnicima: to je još jedan dobar trenutak da pojačamo molitvu za

Njega i njegove nakane, što sam vam toliko puta već rekao. Preporučite ga Gospodinu posebno za vrijeme pastoralnoga pohoda u Meksiko i na Kubu, 23. do 29. ožujka, kako bi apostolski plodovi bili vrlo obilni.

Iako samo na sažet način, ne želim propustiti prisjetiti vas na obiteljske blagdane i godišnjice u ovim tjednima. Dana 11. ožujka je godišnjica rođenja predragog don Alvara, a 23. ožujka je njegov *dies natalis*, odlazak u Nebo. Svetkovina svetoga Josipa, zaštitnika Crkve i Djela je 19. ožujka. Nakon toga dolazi Blagovijest Naše Gospe, a ove će se godine liturgijski slaviti 26. ožujka. Dana 28. ožujka imamo još jednu godišnjicu svećeničkoga ređenja svetoga Josemarije. Zagovorom naše Majke, ako te dane proživimo u iskrenoj želji za poboljšanjem, milost obraćenja u Korizmi lakše će doći do svog cilja.

Priznajem vam da sam dan za danom nestrpljiv, jer bih želio doći u sva mjesta gdje radite. Sjećam se onoga što je rekao sveti Josemaría: zašto ostajete u Rimu? To bi mogao netko pitati. Jer moram, zaključio bi. Ja dodajem: kako blizu svih je bio!

U želji za dubokom unutarnjom obnovom i rastom u apostolskoj težnji blagoslivlja Vas

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. ožujka 2012.

[1] Rimski misal, Prva korizmena nedjelja, *Evangelje* (B) (*Mk* 1, 15).

[2] Benedikt XVI., Govor na općoj audijenciji, 22.2.2012.

[3] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 58.

[4] *Heb* 10, 24.

- [5] Benedikt XVI., *Poruka za Korizmu* 2012., 3.11.2011.
- [6] *Mt* 18, 15-16.
- [7] *Izr* 9, 8-9.
- [8] *Izr* 10, 17.
- [9] *Gal* 6, 1.
- [10] *Usp.* 2 *Sol* 3, 15.
- [11] *Heb* 12, 11.
- [12] *Jak* 5, 19-20).
- [13] Benedikt XVI., *Poruka za Korizmu* 2012., 3.11.2011.
- [14] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 566.
- [15] Sveti Josemaría, studeni 1964.
- [16] Naš Otac, bilješke s obiteljskog skupa, 21.11.1958.

[17] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 147.

[18] Benedikt XVI., *Poruka za Korizmu 2012.*, 3.11.2011.

[19] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 30.12.1962.

[20] Benedikt XVI., *Poruka za Korizmu 2012.*, 3.11.2011.

[21] Sveti Josemaría, *Kovačnica*, br. 641.

[22] *Isto*, br. 146.